

Sue Prideaux

«Η ανθρωπιά του Νίτσε χωρούσε τους πάντες»

Ο Φρίντριχ Νίτσε όπως
τον ζωγράφισε ο Νορβηγός
Εντβαρντ Μουνκ

Η αγγλονορβηγίδα βιογράφος μιλάει για τη ζωή και το έργο του Φρίντριχ Νίτσε και το βραβευμένο βιβλίο της που κυκλοφορεί πλέον στα ελληνικά

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΟΥΛΙΤΡΙΑΔΗ

Μακριά από τον σχολαστικισμό και την αιογραφία. Με αυτές τις εσωτερικές οδηγίες – που θα μπορούσαν να είναι και πεποιθήσεις του βιογραφούμενου προσώπου – ολοκλήρωσε η Αγγλονορβηγίδα Sue Prideaux τη βιογραφία του Νίτσε «Δεν είμαι άνθρωπος, είμαι δυναμίτις», που κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδ. Πατάκι (μτφ. Νίνα Μπούρη), τρία χρόνια μετά την αγγλική έκδοση. Το ερώτημα θα ήταν βασανιστικό εξαρχής: «Άλλη μία βιογραφία για τον στοχαστή που απεχθανόταν τον φιλολογικό φαρισαιομό;». Η Prideaux, που έχει ήδη υπογράψει τις αντίστοιχες των Εντβαρντ Μουνκ και Λύγουστου Στρίντμπεργκ, επέλεξε να απαντήσει με μια μεγάλη αφήγηση φωτίζοντας γεγονότα και ανθρώπους που επηρέασαν τη ζωή και το έργο του κορυφαίου στοχαστή. Στη συνέντευξη που μας έδωσε θυμίζει και μία άλλη κατεύθυνση, την οποία άντλησε από τον ίδιο τον Νίτσε: «Όλη η φιλοσοφία είναι αυτοβιογραφική».

Ξεκινάτε το βιβλίο με μια αφήγηση κωμωδίας του 24χρονου Νίτσε στον φίλο του Ερβιν Ρότες. Πώς θα περιγράφατε τον Νίτσε εκείνης της περιόδου σε έναν σημερινό 24χρονο μεταπτυχιακό φοιτητή Φιλοσοφίας όσον αφορά την καθημερινότητα, τα άγχη του και την πρώτη ενθλίκωσή;

Ένας μικροκαμωμένος άνθρωπος, πολύ κοιμηάντιμος – ο Νίτσε αγαπούσε τα ρούχα –, με βαριά γυαλιά πλίου και συχνά ένα καπέλο με γείσο για να «κόβει» τις ακτίνες του ήλιου. Σε όλη του τη νεανική ηλικία, από τα 10, υποφέρει τρομερά από αυτό που σήμερα λέμε ημικρανίες. Υπήρξαν απολύτως εξοντωτικές και εκείνος έπρεπε να περνάει μεγάλο μέρος της ημέρας στο κρεβάτι. Η αγωνία του; Ο πατέρας του πέθανε φρενοβλαβής όταν ο Νίτσε ήταν τεσσάρων ετών. Σε όλη του τη ζωή αντιμετώπιζε την πιθανότητα της ξαφνικής παράνοιας και του πρώιμου θανάτου. Ενιωθε ότι δεν είχε χρόνο να ξεδέψει. Η τρέλα και ο θάνατος κρέμονταν πάνω απ' το κεφάλι του σαν δαμόκλειος σπάθη και ο ίδιος πάσχιζε από μικρός να ανακαλύψει σκοπό και νόημα στη ζωή του.

■ Πώς βίωνε, αλήθεια, τον φυσικό πόνο;
Όπως είπαμε, περνούσε πολλές ημέρες στο κρεβάτι ενός σκοτεινού δωματίου. Το φως του έφερνε αγωνία, έχανε σταδιακά την όρασή του, στο τέλος έμεινε τυφλός. Είναι πιθανόν αυτό να οφείλεται σε σύφιλη ή σε εγκεφαλικούς όγκους. Αλλά δεν θα μάθουμε ποτέ από τη στιγ-

→ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

